

Arrest

nr. 44 438 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 mei 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2010 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 september 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na de vaststelling dat verzoekster in 2005 en 2007 asielaanvragen had ingediend in Polen, werden de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekster verzocht op grond van artikel 16 (1) c van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening). Op 14 december 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 25 mei 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoekster betekend op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/09/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 01/03/1981.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 16/10/2009 dat zij in maart 2005 uit Grozny vertrok naar Polen. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in Polen in maart 2005. Betrokkene verklaart dat zij er een Pobyt (tijdelijke verblijfkaart) kreeg. In 2005 zou zij nog naar Oostenrijk zijn gegaan, waar ze eveneens een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart dat er toen een dublin-procedure werd opgestart en dat hij na een maand in Oostenrijk vrijwillig terugkeerde naar Polen. Betrokkene verklaart dat zij in februari 2007 naar Frankrijk is gegaan en er ook asiel vroeg. Ook daar zou een dublin-procedure zijn opgestart en na een maand zou zij opnieuw vrijwillig zijn teruggekeerd naar Polen. Terug in Polen zou zij een tweede asielaanvraag hebben ingediend en zij zou er een nieuwe Pobyt ontvangen hebben (betrokkene legt pobyt voor geldig van 18/09/2008 tot 15/09/2010). Op 27/09/2009 zou zij Polen hebben verlaten en naar België zijn gereisd. Op 28/09/2009 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene reisde samen met haar moeder V.Z. (...) (°13/01/1956) en broer V.A. (...) (°16/08/1990).

Het Eurodacverslag van 28/09/2009 bevestigt de asielaanvragen in Polen (op 21/03/2005), Oostenrijk (op 11/08/2005), Frankrijk (21/02/2007) en een tweede maal in Polen (op 16/10/2007).

Op 09/12/2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 14/12/2009 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Verordening. Ook voor haar moeder en broer werd een terugnameakkoord van Polen bekomen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een

beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde betrokkene dat ze gehoord hadden dat België een goed land is voor vluchtelingen. Ze verklaart wel dat ze oorspronkelijk niet de intentie hadden om uit Polen te vertrekken, maar dat ze door een "bepaalde gebeurtenis" toch besloten Polen te verlaten. Betrokkene vermeldt niet wat deze "gebeurtenis" inhoudt. Indien betrokkene zich in Polen enigszins bedreigd voelt of onveilig voelt, dient ze zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Niets wijst erop dat enige stappen in die richting zijn ondernomen. Betrokkene legt op 25/05/2010 een Poolse brief voor van ene Boris Babukarov die beweert de Tsjetsjeense republiek in Polen te vertegenwoordigen en die vraagt om behandeling van de asielaanvraag in België en vermeldt hierbij dat vader van betrokkene een strijder was die nu vermist is. Er wordt in die brief ook vermeld dat de familie gezocht wordt door de Kadyrovtsi in Tsjetsjenië en dat die hen in Polen zochten. We herhalen hierbij dat betrokkene zich dient te richten bij de bevoegde Poolse autoriteiten indien ze zich in Polen bedreigd voelt.

*Betrokkene verklaart dat er verre familie van haar moeder in België zou wonen. Deze aangehaalde familieleden in Europa behoren echter niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie. Een behandeling op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze last heeft van een kogel die nog steeds in haar hoofd zit, en hier in België voor behandeld wordt. In verband met haar gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op **04/12/2009** een **aanvraag** indiende **tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet**. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd **onontvankelijk verklaard op 17/05/2010**.*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343** en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de acht (8) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekster dient dan ook

én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort ernstig het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strict minimum en belemmert de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk. De aanwending van die procedure moet zeer uitzonderlijk blijven. Zij moet met name beperkt worden tot de gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is ofwel door de verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aangetoond wordt dat de afhandeling van de zaak met inachtneming van de procedure van de gewone schorsing, rekening houdend met het gestelde in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, te laat zal komen omdat het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel zich op dat ogenblik zal voorgedaan hebben en niet of nog slechts uiterst moeilijk hersteld zal kunnen worden.

2.3. Er dient aan de hand van verklaringen van de verwerende partij, ter terechtzitting bevestigd door de raadsman van de verzoekende partij, te worden vastgesteld dat het bestuur in deze geen enkele maatregel genomen heeft die gericht is op een snelle en gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.4. Verzoekende partij betoogt dat zij wel genoodzaakt is om onderhavige procedure in te leiden, aangezien *“het gekend (is) dat een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren wat maakt dat verzoeker te lang op straat zal dienen te leven”*. Verzoekster verwijst naar de *“wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. In deze wet van 30/12/2009 worden een aantal belangrijke wijzigingen aangebracht aan de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de Opvangwet). De wijzigingen traden in werking op 10 januari 2010”* en betoogt vervolgens: *“ Artikel 7 van de Opvangwet, die de verlenging van de materiële hulp regelt, is vervangen door een meer specifieke bepaling. Asielzoekers die een beslissing ontvangen van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een ander land dan België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van de Dublin verordening (bijlage 26 quater) of dat een nieuwe asielaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 13 quater), komen niet in aanmerking voor een verlenging van het recht op materiële hulp.”*

2.5. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.2. Te dezen volstaat het niet enige hypothesen te poneren. Zo dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij vooreerst uitgaat van de niet geconcretiseerde hypothese dat *“een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren”*. Artikel 7, §2, laatste lid van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Opvangwet), zoals gewijzigd door de wet van 30 december 2009 houdende diverse bepalingen, voorziet verder inderdaad dat vreemdelingen die een beslissing ontvangen hebben in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking komen voor een verlenging van het recht op materiële hulp. De Raad wijst er echter op dat artikel 7 van de Opvangwet een §3 bevat dat als volgt luidt: *“§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden”*. Verzoekende partij toont niet met concrete en precieze gegevens aan dat dergelijke bijzondere omstandigheden niet van toepassing zijn op haar, waardoor zij nog zou kunnen genieten van een verlenging van de materiële hulp. De Raad stelt andermaal vast dat een hypothese geponeerd wordt dat verzoekster niet in aanmerking zal komen voor verlenging van materiële hulp, wat te dezen niet volstaat.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

M. EKKA